

JAN KOVÁŘÍK – VĚCI

Praha, Ústav makromolekulární chemie AV ČR, 1. 11. – 24. 11.

Jan Kovářik (1980) absolvoval loni AVU v sochařském ateliéru Jindřicha Zeithammla. Svou první samostatnou výstavou zveřejnil kolekci plastik, které svědčí o zralém tvůrčím nazírání. Věcné, zdánlivě významově oproštěné slovo, které si autor zvolil za název své výstavy, jako by jeho práce uzavřelo do polohy samostatného, holého bytí bez jakýchkoliv asociativních vazeb. Stačí však letmý pohled na tyto jeho plastické Věci, abychom pochopili, že jejich hladká jednoduchost naopak před-

stavuje zhmotnění bohaté škály možných významů a stejně bohaté škály možných interpretací. Constantin Brâncuși, mistr uzavřeného sochařského tvaru, s dokonalým porozuměním pro své umění vyslovil názor že „jednoduchost není cílem, ale člověk dochází k jednoduchosti navzdory sám sobě, kdy se blíží ke skutečnému významu věci“.

Jan Kovářik hledá smysl přírody a kosmu v okouzujícím kaleidoskopu jejich struktur; postupnou tvarovou reduk-

Jan Kovářik, Mořský květ, 2006, epoxid, barva, 46 x 46 x 15 cm. Foto archiv autora

cí dospívá k abstrahované prostorové esenci jejich vnitřní logiky a energie, odkrývá si tak jejich tajemství a souvislosti se světem člověka. Autor se tím stává

nejen objevitelem mikrokosmu a makrokosmu, ale i intuitivním tvůrčím zprostředkovatelem. Plastika v jeho rukách vzniká pomalu, rodí se postupně jako předmět, který odráží symetričnost a harmonii přírodních jevů. Při tvarování plastiky není důležité vědět, ale tušit, protože teprve tušení nechává otevřenou cestu k tomu, aby neuchopitelnost kosmu v ní našla konkrétní podobu. Vedle určujícího optického hodnocení lidského oka při vzniku plastiky hraje zásadní úlohu samotný fyzický kontakt ruky s dílem. Lze mluvit dokonce o přemyšlení a dívání se hmatem, o haptickém prvku zakódovaném v díle, které pak svého diváka vybízí k dialogu dotekem. Tichá, nenápadně totemická přítomnost plastik sama o sobě vznáší nevyřčené dotazy

o našem místě v řádu přírody, o plynutí času s tím, co zaniká a co naopak trvá. Plastické tvary Jana Kovářika představují čisté soustředění živých sil. Pomáhají svému pozorovateli, aby se naučil vnímat tvar jako tvar.

Při oživení plastické hmoty směřuje Jan Kovářik k elementární podstatě člověkem vnímané přírody, v níž objem, proporce, pevnost, stavba a skladba spolu nacházejí zákonitou vyváženost. Z jeho zápasu s hmotou vycházejí soběstačné tvary, představující proměnu přírodního tvaru v prostorovou poetiku humanistického vědomí.

Richard Drury,
upravené úvodní slovo

ATELIER 25-26 21.12.200